

POSTANOWIENIE PREZESA TRYBUNAŁU

z dnia 13 października 2006 r.*

W sprawie T-420/05 R II

Vischim Srl, z siedzibą w Cesano Maderno (Włochy), reprezentowana przez
adwokatów C. Mereugo i K. Van Maldegema,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Doherty'ego
i L. Parpalę, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek zmierzający do wstrzymania biegu terminu
upływającego w dniu 31 sierpnia 2006 r. ustanowionego mocą art. 3 dyrektywy
Komisji 2005/53/WE z dnia 16 września 2005 r. zmieniającej dyrektywę Rady
91/414/EWG w celu włączenia chlorotalonilu, chlorotoluronu, cypermetryny,
daminozydu i tiofanatu metylu jako substancji czynnych (Dz.U. L 241, str. 51),

* Język postępowania: angielski.

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

- 1 Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzenia do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, str. 1) ustanawia w szczególności system wspólnotowy mający zastosowanie do udzielania i cofania zezwoleń na dopuszczenie do obrotu środków ochrony roślin.
- 2 Zgodnie z art. 4 dyrektywy 91/414 „[p]aństwa członkowskie stanowią, że środek ochrony roślin jest dopuszczony do obrotu, tylko jeżeli substancje czynne wchodzące w jego skład są wymienione w załączniku I [...]”.
- 3 Dyrektywa Komisji 2005/53/WE z dnia 16 września 2005 r. zmieniająca dyrektywę 91/414 w celu włączenia chlorotalonilu, chlorotoluronu, cypermetryny, daminozydu i tiofanatu metylu jako substancji czynnych (Dz.U. L 241, str. 51, zwana dalej „sporną dyrektywą”) zmienia jej załącznik I celem włączenia do niego chlorotalonilu o stopniu czystości dla heksachlorobenzenu wynoszącym 0,01 g/kg. Sporna dyrektywa weszła w życie w dniu 1 marca 2006 r.

4 Zgodnie z art. 2 spornej dyrektywy:

„Państwa członkowskie przyjmują i publikują najpóźniej do dnia 31 sierpnia 2006 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji teksty wymienionych przepisów i tabelę korelacji pomiędzy wymienionymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują wymienione przepisy, począwszy od dnia 1 września 2006 r. [...]”.

5 Artykuł 3 spornej dyrektywy stanowi:

„1. Zgodnie z dyrektywą 91/414/EWG państwa członkowskie zmienią lub wycofają istniejące zezwolenia dotyczące środków ochrony roślin zawierających chlorotalonil [...] jako substancj[ę] czynn[ą] do dnia 31 sierpnia 2006 r.

Do tego dnia sprawdzą w szczególności, czy spełnione zostały warunki podane w załączniku I do tej dyrektywy w odniesieniu do chlorotalonilu [...].

2. [...] Po tym ustaleniu państwa członkowskie [...] w przypadku produktu zawierającego chlorotalonil [...] jako jedyną substancję czynną zmienią lub wycofają, w razie konieczności, zezwolenie najpóźniej do dnia 28 lutego 2010 r. [...]”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 6 W dniu 8 lipca 1993 r. Vischim Srl, włoska spółka, która produkuje chlorotalonil, poinformowała Komisję, że chciałaby włączenia tej substancji do załącznika I dyrektywy 91/414 i że złożyła w tym celu u sprawozdawcy dokumentację określoną w art. 6 ust. 2 i 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3600/92 z dnia 11 grudnia 1992 r. ustanawiającego szczegółowe zasady realizacji pierwszego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414/EWG (Dz.U. L 366, str. 10).

- 7 Mimo że odmiana substancji czynnej notyfikowana przez skarżącą ma stopień czystości dla heksachlorobenzenu równy 0,072 g/kg, skarżąca wskazała w toku procedury ustnej (zob. poniżej, pkt 20), że byłaby w stanie produkować chlorotalonil o stopniu czystości dla heksachlorobenzenu, który nie przekraczałby 0,04 g/kg.

- 8 W dniu 16 września 2005 r., po zakończeniu postępowania przewidzianego dyrektywą 91/414, Komisja przyjęła sporną dyrektywę, która włącza do załącznika I do dyrektywy 91/414 chlorotalonil o stopniu czystości dla heksachlorobenzenu równym 0,01 g/kg, dostosowując się w ten sposób do standardu zatwierdzonego swego czasu przez Food and Agriculture Organisation (FAO, Organizację Narodów Zjednoczonych do spraw Wyżywienia i Rolnictwa).

- 9 W dniu 26 kwietnia 2006 r. państwo członkowskie sprawozdawca, wyznaczone zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 3600/92, stwierdziło w swoim sprawozdaniu, że produkt skarżącej był równoważny z produktem odniesienia opisanym w dyrektywie 91/414, z wyjątkiem stopnia czystości dla heksachlorobenzenu.

- 10 W grudniu 2005 r. FAO przyjęła nowy standard dla chlorotalonilu ze stopniem czystości dla heksachlorobenzenu w wysokości 0,04 g/kg.
- 11 Komisja, uwzględniając zatwierdzenie nowego standardu FAO, wszczęła konieczne procedury w celu przyjęcia nowej dyrektywy zmieniającej sporną dyrektywę, aby ustanowić stopień czystości dla heksachlorobenzenu w wysokości 0,04 g/kg.
- 12 W dniu 22 września 2006 r. Komisja przyjęła wreszcie dyrektywę 2006/76/WE zmieniającą dyrektywę 91/414 w zakresie specyfikacji substancji czynnej chlorotalonilu (Dz.U. L 263, str. 9), która zgodnie z jej art. 3 weszła w życie w dniu 23 września 2006 r. Dyrektywa ta ustanawia stopień czystości dla heksachlorobenzenu w wysokości 0,04 g/kg.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 25 listopada 2005 r. skarżąca, na podstawie art. 230 akapit czwarty traktatu WE, wniosła skargę o stwierdzenie częściowej nieważności spornej dyrektywy oraz sprawozdania z oceny chlorotalonilu oraz tytułem żądania ewentualnego, na podstawie art. 232 WE, skargę na bezczynność. W piśmie tym skarżąca wniosła także o odszkodowanie na podstawie art. 288 WE.
- 14 W odrębnym piśmie, złożonym w sekretariacie w dniu 12 grudnia 2005 r., skarżąca wniosła o zastosowanie środka tymczasowego (zwanym dalej „pierwszym wnioskiem o zastosowanie środka tymczasowego”).

- 15 Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2006 r. prezes Sądu oddalił pierwszy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego po stwierdzeniu, że skarżąca nie wykazała w stopniu wymaganym przez prawo konieczności zarządzenia żądanych środków tymczasowych w celu uniknięcia poważnej i nieodwracalnej szkody (zwane dalej „postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2006 r.”).
- 16 W odrębnym piśmie, złożonym w sekretariacie w dniu 21 sierpnia 2006 r., skarżąca wniosła niniejszy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego. Skarżąca wystąpiła w nim do prezesa Sądu o rozstrzygnięcie, na podstawie art. 105 § 2 regulaminu Sądu, przed przedstawieniem uwag przez Komisję.
- 17 W dniu 28 sierpnia 2006 r. Komisja przedstawiła swoje uwagi w przedmiocie nowego wniosku o zastosowanie środka tymczasowego.
- 18 Na wezwanie prezesa Sądu skarżąca przedstawiła w dniu 4 września 2006 r. swoje uwagi na temat uwag Komisji.
- 19 Na wezwanie prezesa Sądu Komisja przedstawiła w dniu 13 września 2006 r. kopię wstępnego projektu dyrektywy zmieniającej sporną dyrektywę.
- 20 W dniu 14 września 2006 r. strony złożyły ustne wyjaśnienia.
- 21 W piśmie złożonym w sekretariacie w dniu 26 września 2006 r. Komisja poinformowała Sąd, że w dniu 22 września 2006 r. przyjęła dyrektywę 2006/76.

22 Skarżąca wnosi do prezesa Sądu o:

- orzeczenie, że wniosek jest dopuszczalny i zasadny;
- stwierdzenie, że skarżąca może ponieść poważną i nieodwracalną szkodę, jeśli upłynie termin wyznaczony w spornej dyrektywie na dzień 31 sierpnia 2006 r.;
- zawieszenie biegu terminu upływającego w dniu 31 sierpnia 2006 r., ustalonego sporną dyrektywą dla produktów skarżącej, do chwili ostatecznego rozstrzygnięcia sporu co do istoty albo w inny sposób,
- zawieszenie biegu terminu upływającego w dniu 31 sierpnia 2006 r., ustalonego sporną dyrektywą, do chwili przedstawienia przez Komisję Stałemu Komitetowi ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt propozycji określającej nowy harmonogram dostosowania wpisu do załącznika I do nowych przesłanek i do chwili wejścia tego harmonogramu w życie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

23 Komisja wnosi do prezesa Sądu o odrzucenie wniosku jako niedopuszczalnego lub oddalenie go jako bezzasadnego oraz o obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

Argumenty stron

W przedmiocie dopuszczalności

- 24 Komisja podważa dopuszczalność wniosku o zastosowanie środka tymczasowego. Po pierwsze wniosek nie ma związku z postępowaniem głównym, co narusza art. 104 § 1 regulaminu.
- 25 Ponadto według Komisji wniosek nie zawiera żadnego elementu pozwalającego na stwierdzenie istnienia fumus boni iuris.
- 26 Komisja uważa wreszcie, że w przeciwieństwie do tego, co stanowi art. 109 regulaminu, nowy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego nie jest oparty na nowych okolicznościach faktycznych.
- 27 Skarżąca ze swej strony uważa, że wniosek jest dopuszczalny. Z jednej strony orzecznictwo wspólnotowe ustanowiło zasadę, zgodnie z którą przepisy dotyczące dopuszczalności powinny być interpretowane w sposób rozszerzający w celu zapewnienia ochrony prawnej jednostek.
- 28 Z drugiej strony skarżąca uważa, że po wydaniu postanowienia z dnia 4 kwietnia 2006 r. zaistniały liczne nowe okoliczności faktyczne, które uzasadniają złożenie nowego wniosku.

W przedmiocie fumus boni iuris

- 29 Skarżąca podtrzymuje z jednej strony argumenty przedstawione już w pierwszym wniosku o zastosowanie środka tymczasowego i zmierzające do ustalenia, że po pierwsze skarga w postępowaniu głównym jest dopuszczalna, a po drugie, że sporna dyrektywa jest prima facie bezprawna.
- 30 Z drugiej strony skarżąca dodaje, że Komisja, mając na uwadze wniesione przez skarżącą skargi oraz nowe sprawozdanie z oceny równoważności sporządzone przez państwo członkowskie sprawozdawcę, zamierza zmienić sporną dyrektywę i zezwolić na stopień czystości dla heksachlorobenzenu w wysokości 0,04 g/kg, zgodnie z nowymi standardami FAO. Okoliczność ta potwierdzałaby, przynajmniej prima facie, że stopień czystości przewidziany sporną dyrektywą nie jest prawidłowy.
- 31 Komisja uważa, że skarżąca nie wykazała, iż przedmiotowy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego jest zasadny.

W przedmiocie pilnego charakteru

- 32 Skarżąca uważa, że zgodnie z art. 3 spornej dyrektywy utraci ona, począwszy od dnia 31 sierpnia 2006 r., istniejące zezwolenia i nie mogąc dłużej sprzedawać swoich produktów zawierających chlorotalonil, narażona jest na poniesienie poważnej i nieodwracalnej szkody.
- 33 W szczególności w celu wykazania, że władze krajowe, w tym przypadku właściwe władze Zjednoczonego Królestwa, wszczęły już procedury wycofywania zezwoleń krajowych, skarżąca załącza do swojego wniosku adresowane do skarżącej pismo z dnia 28 lipca 2006 r. oraz pisma z dnia 2 i 17 sierpnia 2006 r. adresowane do

niektórych klientów skarżącej, w których wzmiankowane władze krajowe ogłaszają swój zamiar wycofania zezwoleń na tej podstawie, że skarżąca nie jest w stanie przedstawić pełnej dokumentacji zawierającej wszystkie informacje i badania wymagane w załączniku II dyrektywy 91/414.

34 W tym względzie skarżąca przedstawiła ponadto pismo z dnia 13 lipca 2006 r., którym zamierza wykazać, że konkurencyjna w stosunku do niej spółka — Syngenta, nie uwzględniła wniosku o udostępnienie swojej dokumentacji, złożonego na podstawie art. 13 dyrektywy 91/414.

35 Poza tym skarżąca podnosi, że poniesie poważną i nieodwracalną szkodę, która będzie się przejawiać, po pierwsze, utratą jej części rynku, po drugie, zamknięciem fabryki produkcyjnej, a po trzecie, zagrożeniem samego istnienia skarżącej.

36 Co się tyczy przede wszystkim utraty części rynku, skarżąca podnosi, że na skutek wycofania zezwoleń, po pierwsze, niemożliwa będzie dalsza sprzedaż jej produktów na rynku w Unii Europejskiej, po drugie, nie będzie mogła ona dostarczać w dalszym ciągu produktów swoim klientom, po trzecie, naraża się ona na skargi związane z niewykonaniem umów z powodu niemożności respektowania przez skarżącą zobowiązań handlowych podjętych przez nią wobec jej klientów oraz, po czwarte, utraci ona części rynku na rzecz przedsiębiorstwa Syngenta, które jako jedyne posiada zezwolenia wymagane do sprzedaży chlorotalonilu oraz produktów zawierających chlorotalonil.

37 Ponadto, co się tyczy jej fabryki produkcyjnej we Włoszech, skarżąca podnosi, że nie będzie mogła jej utrzymać, ponieważ według niej fabryka ta została specjalnie zaprojektowana tylko do produkcji chlorotalonilu. Jej zdolność produkcyjna jest w 80% przeznaczona na rynek europejski i przejście z wytwarzania chlorotalonilu na inny produkt w obecnym stanie fabryki i bez poważnych inwestycji jest niemożliwe pod względem technicznym.

- 38 Wreszcie skarżąca w oczekiwaniu na wyrok kończący spór w postępowaniu głównym jest zagrożona zniknięciem z rynku, ponieważ z jednej strony produkuje i sprzedaje tylko produkty na bazie chlorotalonilu, a z drugiej strony 80% jej obrotów realizowanych jest w Unii Europejskiej. Mając na uwadze, że jedynym majątkiem skarżącej są według niej zezwolenia na wprowadzenie do obrotu jej jedynego produktu, ich utrata doprowadziłaby skarżącą w nieuchronny sposób do upadłości.
- 39 Komisja uważa, że skarżącej nie udało się wykazać w stopniu wymaganym przez prawo istnienia elementów pozwalających uznać, że skarżąca narażona jest na poniesienie poważnej i nieodwracalnej szkody, jeśli żądane przez nią środki nie zostaną jej przyznane.

W przedmiocie równowagi interesów

- 40 Według skarżącej równowaga interesów przemawia za przyznaniem żądanych środków.
- 41 Po pierwsze, żądane wstrzymanie biegu terminu ograniczyłoby się do utrzymania status quo w odniesieniu do chlorotalonilu i produktów skarżącej.
- 42 Po drugie, skarżąca dokonała znacznych inwestycji na rynku europejskim i oczekiwała włączenia swojego produktu do załącznika I do dyrektywy 91/414. W konsekwencji posiada ona uzasadniony interes, który zasługuje na ochronę.

- 43 Wreszcie, po trzecie, wnioskowane wstrzymanie biegu terminu nie spowodowałoby zagrożenia dla życia ludzi czy zwierząt ani dla środowiska, ponieważ z jednej strony ocena sprawozdawcy, zatwierdzona przez stały komitet, potwierdziła, że produkt skarżącej jest bezpieczny, a z drugiej strony sporna dyrektywa powinna być zostać zmieniona w celu uwzględnienia tej oceny.
- 44 Według Komisji skarżąca nie udowodniła, że równowaga interesów przemawia na rzecz przyznania żądanych środków.

Ocena sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środków tymczasowych

- 45 Zgodnie po pierwsze z art. 242 WE i 243 WE oraz po drugie art. 225 ust. 1 WE, Sąd może, jeśli uzna, że wymagają tego okoliczności, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu lub zarządzić niezbędne środki tymczasowe.
- 46 Artykuł 104 § 2 regulaminu stanowi, że wnioski o zastosowanie środków tymczasowych muszą określać przedmiot sporu, wskazywać okoliczności niecierpiące zwłoki, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania środka (*fumus boni iuris*). Przesłanki te są kumulatywne, co oznacza, że wnioski o zastosowanie środków tymczasowych muszą być oddalone, jeśli jedna z przesłanek nie zachodzi. Sędzia rozpatrujący wniosek o zastosowanie środka tymczasowego dokonuje również w razie potrzeby wyważenia istniejących interesów [postanowienia prezesa Trybunału z dnia 19 lipca 1995 r. w sprawie C-149/95 P(R) Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., Rec. str. I-2165, pkt 22 oraz z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie C-364/98 P(R) Emesa Sugar przeciwko Komisji, Rec. str. I-8815, pkt 43 i 47].

- 47 Poza tym w ramach analizy całości sprawy sędziemu rozpatrującemu wniosek o zastosowanie środka tymczasowego przysługuje szeroki zakres swobodnej oceny w ramach całościowej analizy i ma on — w świetle szczególnych okoliczności danego przypadku — swobodę w określeniu sposobu, w jaki różne przesłanki powinny być zbadane, oraz kolejności ich badania, gdyż żaden przepis prawa wspólnotowego nie narzuca mu z góry określonego schematu postępowania przy ocenie konieczności zarządzenia środków tymczasowych (wymienione powyżej w pkt 46 postanowienia w sprawie Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., pkt 23 oraz w sprawie Emesa Sugar przeciwko Komisji, pkt 44).
- 48 W tym przypadku należy stwierdzić, że niniejszy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego jest dalszym ciągiem podobnego wniosku złożonego w zakresie sprawy T-420/05 i oddalonego postanowieniem prezesa Sądu.
- 49 W postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r. sędzia rozpatrujący wniosek o zastosowanie środka tymczasowego stwierdził w szczególności, że skarżącej nie udało się wykazać w stopniu wymaganym przez prawo, że należy bezzwłocznie przyjąć żądane środki tymczasowe (pkt 91).
- 50 W szczególności, co się tyczy pierwszego z dwóch powoływanych przez skarżącą aspektów szkody, sędzia rozpatrujący wniosek o zastosowanie środka tymczasowego stwierdził, że szkoda, związana według skarżącej z wycofaniem posiadanych przez nią zezwoleń krajowych, nie była uzależniona od aktu, o którego zawieszenie wystąpiono, ale od ewentualnego przyjęcia decyzji przez państwo członkowskie (pkt 70–72). Co więcej, szkoda, która według skarżącej związana była z utratą należących do niej części rynku, z jednej strony nie była wywołana przez sporną dyrektywę, a z drugiej strony nie mogła być traktowana jako nieodwracalna (pkt 75 i 76). Wreszcie jeśli chodzi o szkodę, która według skarżącej związana była z zagrożeniem samego jej istnienia, po pierwsze, szkoda ta nie wynikała ze spornej dyrektywy, a po drugie, skarżąca nie przedstawiła dowodów pozwalających na stwierdzenie powagi sytuacji, zwłaszcza w odniesieniu do jej sytuacji materialnej, ocenianej przy uwzględnieniu charakterystyki grupy, z którą skarżąca jest powiązana poprzez swój akcjonariat (pkt 77–82).

- 51 Co się tyczy drugiego z powoływanych przez skarżącą aspektów szkody, który związany był z domniemanym naruszeniem art. 13 dyrektywy 91/414, a zwłaszcza z niemożnością uzyskania przez skarżącą dostępu do dokumentacji Syngenta, sędzia rozpatrujący wniosek o zastosowanie środka tymczasowego stwierdził, że skarżąca ograniczyła się z jednej strony do powyższego stwierdzenia bez dostarczenia żadnego dowodu, a z drugiej strony do powołania się na okoliczność, że Syngenta jest przedsiębiorstwem konkurencyjnym. Jednakże sam ten fakt nie jest wystarczający do tego, aby wykluczyć, że Syngenta była skłonna udostępnić swoją dokumentację (pkt 83 i 87).
- 52 Z uwagi na fakt, że postanowienie z dnia 4 kwietnia 2006 r. oddaliło wniosek o zastosowanie środka tymczasowego i że nie było ono przedmiotem odwołania do Trybunału Sprawiedliwości, należy stwierdzić, że po pierwsze art. 108 regulaminu nie ma zastosowania w niniejszym przypadku [zob. podobnie postanowienie Trybunału z dnia 14 lutego 2002 r. w sprawie C-440/01 P(R) Komisja przeciwko Artegodan, Rec. str. I-1489, pkt 62–64 oraz postanowienie prezesa Sądu z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie T-303/04 R II European Dynamics przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-4621, pkt 54], a po drugie niniejszy wniosek może być uznany za dopuszczalny tylko wtedy, jeśli spełnione są przesłanki art. 109 regulaminu (zob. podobnie ww. postanowienie prezesa Sądu w sprawie European Dynamics przeciwko Komisji, pkt 56 oraz postanowienie z dnia 17 lutego 2006 r. w sprawie T-171/05 R II Nijjs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, niepublikowane Zbiorze, pkt 27).
- 53 Zgodnie z art. 109 regulaminu, „[o]ddalenie wniosku o zarządzenie środka tymczasowego nie zamyka stronie, która z nim wystąpiła, możliwości ponownego złożenia wniosku w razie pojawienia się nowych okoliczności”.
- 54 Przez „nowe okoliczności” w rozumieniu tego przepisu należy rozumieć okoliczności, które pojawiły się po wydaniu postanowienia o oddaleniu pierwszego wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, na które skarżąca nie mogła się powołać w swoim pierwszym wniosku lub w trakcie postępowania w sprawie pierwszego wniosku, oraz które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (wymienione powyżej w pkt 52 postanowienia w sprawie European Dynamics przeciwko Komisji, pkt 60 i w sprawie Nijjs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, pkt 28).

- 55 Należy zatem sprawdzić, czy w niniejszym wniosku skarżąca przedstawiła nowe okoliczności, które mogłyby podważyć ocenę sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środka tymczasowego w odniesieniu do przesłanek przypomnianych powyżej w pkt 46, od których spełnienia uzależnione jest zarządzenie zawieszenia lub środka tymczasowego (zob. podobnie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 10 lipca 1979 r. w sprawie 51/79 R II Buttner i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 2387, pkt 4, postanowienia prezesa Sądu z dnia 8 października 2001 r. w sprawie T-236/00 R II Stauner i in. przeciwko Parlamentowi i Komisji, Rec. str. II-2943, pkt 49, w sprawie European Dynamics przeciwko Komisji, wymienione powyżej w pkt 52, pkt 65, 73 i 75 oraz z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie T-201/04 R Microsoft przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-4463, pkt 325, zob. również, analogicznie w odniesieniu do pojęcia „zmiana okoliczności” w rozumieniu art. 108 regulaminu, wymienione powyżej w pkt 52 postanowienie w sprawie Komisja przeciwko Artegaodan, pkt 63 i 64, postanowienia prezesa Sądu z dnia 4 kwietnia 2002 r. w sprawie T-198/01 R Technische Glaswerke Ilmenau przeciwko Komisji, Rec. str. II-2153, pkt 123 oraz z dnia 21 stycznia 2004 r. w sprawie T-245/03 R FNSEA i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-271, pkt 129).
- 56 Należy w tym względzie zauważyć, że w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r. sędzieja rozpatrujący wniosek o zastosowanie środka tymczasowego nie uznał za konieczne zbadanie warunku dotyczącego fumus boni iuris i wyważenia występujących w sprawie interesów (pkt 91). W konsekwencji należy uprzednio sprawdzić, czy skarżąca przedstawiła nowe okoliczności, mogące podważyć ocenę sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, jeśli chodzi o pilny charakter.

Okoliczności faktyczne uznane wyraźnie przez skarżącą za nowe

- 57 Należy przede wszystkim zauważyć, że w swoich uwagach z dnia 4 września 2006 r. skarżąca podniosła trzy okoliczności faktyczne, które wyraźnie określiła jako nowe. Po pierwsze, w dniu 26 kwietnia 2006 r. produkty skarżącej zostały przebadane i określone przez sprawozdawcę, co do ich czystości, jako równoważne z produktami wymienionymi w załączniku I do dyrektywy 91/414. Po drugie, Komisja przyjęła nową dyrektywę w celu zmiany spornej dyrektywy. Po trzecie, po upływie terminu w dniu 31 sierpnia 2006 r. jedyny produkt skarżącej zostałby wycofany z rynku.

- 58 Po pierwsze, należy z jednej strony stwierdzić, że sprawozdanie z dnia 26 kwietnia 2006 r. zostało wydane po postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r. i ma znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.
- 59 Z drugiej strony należy jednak stwierdzić, w przeciwieństwie do stanowiska skarżącej, że nowa ocena jej produktu dokonana przez państwo członkowskie sprawozdawcę nie stwierdza, że produkt ten jest równoważny z produktem odniesienia określonym w załączniku I do dyrektywy 91/414 w zakresie stopnia czystości dla heksachlorobenzenu, przewidzianego sporną dyrektywą.
- 60 Wreszcie zakładając nawet, że ta nowa ocena doprowadziłaby do stwierdzenia, że produkt Vischim jest równoważny z produktem odniesienia określonym w załączniku I do dyrektywy 91/414, okoliczność ta nie mogłaby wpłynąć na ocenę pilnego charakteru zawartą w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r., która opierała się, jak to zostało wyjaśnione powyżej w pkt 50, na fakcie, że skarżąca z jednej strony nie wykazała związku przyczynowego pomiędzy zaskarżonym aktem a domniemaną szkodą, a z drugiej strony, że nie przedstawiła ona dowodów pozwalających na stwierdzenie powagi lub nieodwracalności podnoszonych szkód, w szczególności z uwagi na jej sytuację gospodarczą (zob. podobnie wymienione powyżej w pkt 52 postanowienie w sprawie European Dynamics przeciwko Komisji, pkt 76).
- 61 Należy zatem stwierdzić, że chociaż sprawozdanie jest późniejsze w stosunku do postanowienia z dnia 4 kwietnia 2006 r. i ma znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, to nie podważa ono oceny sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środka tymczasowego co do konieczności przyznania żądanych środków tymczasowych.
- 62 Po drugie, co się tyczy przyjęcia nowej dyrektywy zmieniającej dyrektywę 91/414, należy stwierdzić, że została ona przyjęta dopiero w dniu 22 września 2006 r. pod numerem 2006/76, to znaczy po złożeniu ostatecznych uwag przez skarżącą. W swoich uwagach odnosi się ona zatem jedynie do wstępnego projektu rzeczonoego aktu.

- 63 Należy zauważyć, że Komisja stale odmawiała przekazania skarżącej wspomnianego wstępnego projektu i że w konsekwencji skarżąca nie mogła się nań powołać ani w pierwszym wniosku o zastosowanie środka tymczasowego, ani w postępowaniu zakończonym postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2006 r. Dopiero na wezwanie prezesa Sądu Komisja złożyła w dniu 13 września 2006 r. kopię wzmiankowanego wstępnego projektu.
- 64 Wynika z tego, że wstępny projekt, w zakresie w jakim ma on znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, stanowi nową okoliczność w rozumieniu art. 109 regulaminu.
- 65 Należy jednak stwierdzić, że jak wynika z pkt 72 postanowienia z dnia 4 kwietnia 2006 r., sędzia rozpatrujący wniosek o zastosowanie środka tymczasowego uwzględnił już możliwość, wskazaną przez samą skarżącą, że Komisja zmieni sporną dyrektywę, uznając za dopuszczalny stopień czystości dla heksachlorobenzenu wyższy niż stopień przewidziany sporną dyrektywą. Jednak w niniejszym wniosku o zastosowanie środka tymczasowego skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu, który pozwoliłby na uznanie, że wstępny projekt dyrektywy 2006/76 jako taki podważa ocenę pilnego charakteru zawartą w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r.
- 66 Po trzecie, co się tyczy niebezpieczeństwa wycofania zezwoleń skarżącej, należy stwierdzić, że zostało ono już ocenione w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r. w pkt 70–72. Tymczasem w niniejszym wniosku skarżąca nie przedstawia żadnego nowego dowodu, który mógłby uzasadnić zmianę tej oceny.
- 67 Należy zatem stwierdzić, że żadna z okoliczności powołanych wyraźnie przez skarżącą jako nowe nie jest w stanie podważyć oceny sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, jeśli chodzi o pilny charakter przyznania żądanych środków tymczasowych.

Inne okoliczności faktyczne przedstawione po raz pierwszy w niniejszym wniosku

68 Należy następnie zauważyć, że skarżąca bez wyraźnego powołania się na ich nowość wskazuje na cztery elementy, których nie przedstawiła ona w pierwszym wniosku o zastosowanie środka tymczasowego. Po pierwsze, skarżąca podnosi, że w piśmie z dnia 13 lipca 2006 r., późniejszym zatem niż postanowienie z dnia 4 kwietnia 2006 r., Syngenta odmówiła jej dostępu do swojej dokumentacji. Po drugie, skarżąca utrzymuje, że w piśmie z dnia 28 lipca 2006 r. adresowanym do skarżącej, jak również w pismach z dni 2 i 17 sierpnia 2006 r. adresowanych do niektórych klientów skarżącej właściwe władze Zjednoczonego Królestwa wyraziły zamiar wycofania zezwoleń krajowych, które posiadała skarżąca. Po trzecie, skarżąca wskazuje po raz pierwszy w niniejszym wniosku na okoliczność, że może ona stracić fabrykę produkcyjną we Włoszech z powodu przyjęcia spornej dyrektywy. Wreszcie na poparcie twierdzeń dotyczących zagrożenia samego jej istnienia i w celu wykazania sytuacji gospodarczej grupy przedsiębiorstw, z którymi jest powiązana poprzez swój akcjonariat, skarżąca przedstawiła kwartalne sprawozdanie jednego ze swych akcjonariuszy odnoszące się do drugiego kwartału 2006 r.

69 Po pierwsze, należy zauważyć, że w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r. (pkt 87) sędzia rozpatrujący wniosek o zastosowanie środka tymczasowego orzekł, co następuje:

„[...] w odniesieniu z jednej strony do niemożności otrzymania przez skarżącą dostępu do dokumentacji Syngenta skarżąca ograniczyła się do stwierdzenia powyższego, bez przedstawienia jakiegokolwiek dowodu w tym względzie i do wskazania okoliczności, że Syngenta jest przedsiębiorstwem konkurencyjnym. Tymczasem sam ten fakt nie jest wystarczający, aby wykluczyć, że Syngenta była skłonna udostępnić swoją dokumentację”.

70 Trzeba zatem stwierdzić, że zawierające odmowę pismo Syngenty z dnia 13 lipca 2006 r. jest późniejsze w stosunku do postanowienia z dnia 4 kwietnia 2006 r. i ma

znaczenie dla dokonania oceny podnoszonej szkody, jaka jest związana z niemożnością uzyskania przez skarżącą dostępu do dokumentacji Syngenty. Wynika z tego, że pismo to stanowi nową okolicznością w rozumieniu art. 109 regulaminu.

71 Należy zatem ocenić, czy pismo z dnia 13 lipca 2006 r., w którym Syngenta odmówiła udostępnienia swojej dokumentacji, podważa ocenę sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zawartą w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r.

72 W tym względzie skarżąca utrzymuje, że Syngenta „odmówiła wszczęcia negocjacji w sprawie udostępnienia informacji, aż do wykazania przez skarżącą, że specyfikacja zawarta w zaskarżonym akcie została zmieniona”, i że w konsekwencji skarżąca nie mogła „wszczać i doprowadzić do końca postępowania arbitrażowego określonego w art. 16 rozporządzenia Zjednoczonego Królestwa z 2005 r. dotyczącego środków ochrony roślin”. Podnosi ona ponadto, że „na mocy tego rozporządzenia taki arbitraż musiałby być poprzedzony 21-dniowym okresem mediacji, co spowodowałoby przesunięcie terminu [...] wyraźnie poza termin końcowy wyznaczony na dzień 31 sierpnia”.

73 Wystarczy jednak stwierdzić, że skarżąca, po pierwsze, nie wszczęła krajowych procedur przewidzianych ustawodawstwem Zjednoczonego Królestwa w celu uzyskania dostępu do informacji i, po drugie, wskazała jedynie na niemożność skorzystania z tych procedur, jednakże bez przedstawienia powodów uzasadniających taką niemożność.

74 W tym przypadku art. 16 ust. 4 Plant Protection Products Regulations 2005 dołączony do wniosku stanowi:

„Jeśli osoba mająca zamiar wystąpić z wnioskiem o zatwierdzenie środka ochrony roślin oraz posiadacze wcześniejszych zezwoleń dla tego samego produktu nie mogą

dojść do porozumienia w zakresie udostępnienia sobie wzajemnie informacji, Secretary of State może nakazać takiej osobie i posiadaczom wcześniejszych zezwoleń, z siedzibą w Anglii lub w Walii, udostępnienie informacji w celu uniknięcia powtórznego przeprowadzania badań na kręgowcach jak też określa procedury wykorzystywania takich informacji i racjonalną równowagę interesów zainteresowanych stron”.

- 75 Przepis ten nie zawiera żadnego elementu pozwalającego wykluczyć, że skarżąca mogła żądać od Syngenty udostępnienia informacji i że w razie odmowy, uzasadnionej nawet względami przedstawionymi przez Syngentę w piśmie z dnia 13 lipca 2006 r., skarżąca mogła zwrócić się do Secretary of State w celu uzyskania porozumienia.
- 76 Należy zatem stwierdzić, że skarżąca nie wykazała w stopniu wymaganym przez prawo, iż nie miała możliwości skorzystania z procedur udostępniania informacji przewidzianych w Zjednoczonym Królestwie.
- 77 Należy tym samym stwierdzić, że pismo Syngenty z dnia 13 lipca 2006 r., pomimo że z jednej strony stanowi element późniejszy w stosunku do postanowienia z dnia 4 kwietnia 2006 r. i że z drugiej strony ma znaczenie w niniejszej sprawie, nie podważa oceny sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zawartej w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r.
- 78 Po drugie, co się tyczy pism władz Zjednoczonego Królestwa, pomimo że mają datę późniejszą w stosunku do postanowienia z dnia 4 kwietnia 2006 r. i że mają znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że wskazują one z jednej strony, iż władze te mają zamiar wycofania zezwoleń krajowych skarżącej, gdyż nie wykazała ona, że miała dostęp do pełnej dokumentacji, jaka jest przewidziana w załączniku II do dyrektywy 91/414, a z drugiej strony, że skarżąca może podważać przed wspomnianymi władzami dokonaną przez nie ocenę.

- 79 Należy zatem stwierdzić, że takie pisma nie są w stanie podważyć oceny sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środka tymczasowego dotyczącej pilnego charakteru, zawartej w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r., jako że potwierdzają one jedynie, że podnoszona szkoda wywołana wycofaniem zezwoleń krajowych nie wynikałaby ze spornej dyrektywy, ale z ewentualnej decyzji władz krajowych, które dysponują pewnym zakresem swobodnego uznania.
- 80 Po trzecie, w odniesieniu do faktu, że z powodu przyjęcia spornej dyrektywy skarżąca narażona byłaby na utratę fabryki produkcyjnej we Włoszech, należy stwierdzić, że skarżąca powołała się po raz pierwszy na ten fakt w niniejszym wniosku. Należy jednak również zauważyć, że nie chodziło o okoliczność nieprzewidywalną lub okoliczność, która w każdym razie nie mogła być podniesiona przy okazji pierwszego wniosku o zastosowanie środka tymczasowego.
- 81 Wynika z tego, że twierdzenie to nie może być uważane za stanowiące nową okoliczność w rozumieniu art. 109 regulaminu.
- 82 Wreszcie na poparcie swoich twierdzeń dotyczących zagrożenia samego istnienia skarżącej oraz w celu pokazania sytuacji gospodarczej grupy przedsiębiorstw, z którymi poprzez swój akcjonariat skarżąca jest powiązana, przedstawiła ona sprawozdanie kwartalne jednego ze swych akcjonariuszy odnoszące się do drugiego kwartału 2006 r.
- 83 Należy jednak stwierdzić w tym względzie, że chociaż sprawozdanie kwartalne obejmuje dane, które przynajmniej częściowo są późniejsze w stosunku do postanowienia z dnia 4 kwietnia 2006 r. i mają znaczenie w niniejszej sprawie, to po pierwsze nie chodzi tu o dokument potwierdzony, a po drugie nie pozwala on w żaden sposób na dokonanie oceny sytuacji finansowej drugiego akcjonariusza skarżącej.

- 84 Wynika z tego, że wzmiankowane sprawozdanie nie pozwala na dokonanie oceny rzeczywistego położenia skarżącej przy uwzględnieniu charakterystyki grupy, z którą jest powiązana poprzez swój akcjonariat. W konsekwencji sprawozdanie to nie podważa oceny sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, zawartej w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r.
- 85 Z powyższego wynika, że skarżącej nie udało się w stopniu wymaganym przez prawo ustalić, że w danym przypadku istnieją nowe okoliczności faktyczne podważające ocenę sędziego rozpatrującego wniosek o zastosowanie środka tymczasowego co do konieczności przyjęcia żądanych środków tymczasowych, zawartą w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2006 r.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

Postanawia, co następuje:

- 1) **Wniosek o zarządzenie środka tymczasowego zostaje oddalony.**
- 2) **Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 13 października 2006 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

B. Vesterdorf